

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 31

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 ianuarie 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
DECRETE		
56. — Decret privind acordarea gradului de amiral unui comandor din Ministerul Apărării.....	1	regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate 5–9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 853 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare	2–3	Decizia nr. 856 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004 9–10
Decizia nr. 854 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură civilă	4–5	Decizia nr. 857 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 2, art. 317–321 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 43–49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003 11–12
Decizia nr. 855 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind		Decizia nr. 858 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă..... 13–14
		Decizia nr. 859 din 28 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală 14–16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind acordarea gradului de amiral unui comandor din Ministerul Apărării

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 162 din 20 decembrie 2006, având în vedere propunerea ministrului apărării,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnului comandor Rusmănică Nicolae Mircea i se acordă gradul de contraamiral de flotilă cu o stea.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din Constituția României, republicată, **contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 15 ianuarie 2007.
Nr. 56.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 853**

din 28 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interagro” — S.A. în Dosarul nr. 49.207/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Eduard Făgărășeanu. Se constată lipsa părții Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, întrucât, în opinia sa, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16, 21 și 124 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 fiind în deplin acord cu dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 49.207/3/2005, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Interagro” — S.A. într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii formulate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului de rezoluțiune a unui contract de vânzare-cumpărare de acțiuni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține, în esență, că prin prevederile art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, care scutesc Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului de la plata taxelor de timbru și a oricăror alte taxe, se creează acestei

instituții o situație mai favorabilă în raport cu ceilalți justițiabili și îi oferă posibilitatea de a introduce în mod abuziv acțiuni în justiție și de a emite pretenții nejustificate împotriva oricui. În opinia autorului excepției, textul de lege criticat a fost adoptat cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât art. II pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2005, care modifică textul de lege ce face obiectul excepției, nu justifică includerea lui într-un act normativ emis în regim de urgență.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Precizează că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 reglementează o procedură specială de soluționare a litigiilor privind creanțele neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, în considerarea naturii deosebite a acestor creanțe și a strânsei lor legături cu datoria publică, bugetul statului și ocrotirea interesului public. Arată că scutirea de taxe de timbru pentru acțiunile introduse de instituția menționată se datorează faptului că prin valorificarea acestor creanțe se întregeste bugetul statului.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 sunt constituționale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a statuat că scutirea autorităților publice de plata taxelor judiciare de timbru este justificată în mod obiectiv și rațional prin aceea că funcționarea autorităților respective — creditori bugetari — este finanțată de la bugetul de stat, iar taxele se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002. În redactarea actuală, cuprinsă în art. II pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43 din 26 mai 2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 2 iunie 2005, textul de lege criticat prevede: *„Cererile formulate de A.V.A.S. și orice alte acte procedurale efectuate de și pentru aceasta în orice fel de cauze sunt scutite de taxe de timbru, timbru judiciar, cauțiuni și orice alte taxe.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 care garantează accesul liber la justiție, și, în special, art. 21 alin. (3) care statuează dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 124 alin. (1) și (2) potrivit căruia justiția se înfăptuiește în numele legii, fiind unică, imparțială și egală pentru toți, precum și art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Critica referitoare la încălcarea principiului egalității statuat de art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție nu poate fi reținută, întrucât acesta privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu egalitatea de tratament juridic dintre o societate comercială și o autoritate publică, așa cum este cazul în speța de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interagro” — S.A. în Dosarul nr. 49.207/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

În legătură cu critica privind scutirea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului de plata taxelor de timbru, Curtea reține că, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, *„Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”*. Așadar, este atributul exclusiv al legiuitorului să prevadă inclusiv scutirea instituțiilor publice implicate în procesul de privatizare de la plata taxelor de timbru și a celorlalte taxe, având în vedere interesul general pe care-l prezintă aceste instituții publice. În plus, această scutire își are justificarea în strânsa legătură cu bugetul de stat (alimentat, printre altele, și prin încasarea taxelor judiciare) a acțiunilor în justiție promovate de acestea în interes public.

Curtea constată că scutirea instituțiilor publice implicate în procesul de privatizare de la plata taxelor de timbru și a celorlalte taxe nu este de natură să contravină niciunui din principiile statuate în art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție invocate de autorul excepției — dreptul la un proces echitabil și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției pentru toți — întrucât, în cadrul procesului, ambele părți beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil, judecat într-un termen rezonabil de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege.

Curtea constată că nu poate reține critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție. Modificarea textului de lege ce constituie obiect al excepției printr-o ordonanță de urgență, care, în opinia autorului excepției, a fost emisă cu nesocotirea textelor constituționale arătate, nu conferă prevederilor art. 86 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 caracter neconstituțional. De altfel, criticile referitoare la neîndeplinirea condițiilor de emiteră a ordonanțelor de urgență nu vizează textul de lege ce constituie obiect al excepției, ci unul cuprins într-un alt act normativ, respectiv art. II alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2005, asupra căruia Curtea nu se poate pronunța, nefiind sesizată cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate având ca obiect acest din urmă text de lege.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 854
din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Elena Stanciu și de Ion Stanciu în Dosarul nr. 3.084/301/2006 al Judecătoria Sectorului 3 București.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.084/301/2006, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 315 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Elena Stanciu și de Ion Stanciu în cadrul rejudecării unei cauze civile având ca obiect o acțiune în constatare și declarare a nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate contravin accesului liber la justiție datorită caracterului obligatoriu al hotărârii instanței de recurs pentru judecatorul fondului, asupra problemelor de drept dezlegate și asupra necesității administrării probelor.

Judecătoria Sectorului 3 București și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate apare ca inadmisibilă, întrucât autorii acesteia critică modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate de către instanță. În măsura în care este criticat art. 315 din Codul de procedură civilă, excepția este neîntemeiată, întrucât acesta nu contravine accesului liber la justiție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a statuat și Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât, pe de-o parte, sunt norme de procedură pe care legiuitorul este liber să le

reglementeze, iar, pe de altă parte, nu sunt contrare dreptului părților interesate de a se adresa justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecatorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 315 din Codul de procedură civilă.

Alin. 1 al art. 315 a fost modificat prin art. I pct. 117 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138 din 14 septembrie 2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000, iar alin. 4 a fost introdus prin art. I pct. 118 din același act normativ.

Astfel, dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:
„În caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului.

Când hotărârea a fost casată pentru nerespectarea formelor procedurale, judecata va reîncepe de la actul anulat.

După casare, instanța de fond va judeca din nou, ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

La judecarea recursului, precum și la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanța de recurs, dispozițiile art. 296 sunt aplicabile în mod corespunzător.“

Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate sunt norme de procedură, iar, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, reglementarea lor este de competența legiuitorului.

Prin faptul că, rejudecând cauza, judecatorul preia rezolvările în drept stabilite de instanța de casare, nu se încalcă accesul liber la justiție, drept fundamental consacrat de art. 21 din Constituție, întrucât aceste rezolvări sunt date în cadrul activității cu caracter jurisdicțional a instanțelor de casare, pe cale de hotărâri pronunțate în urma dezbaterilor contradictorii, și nu au nimic comun cu situația nepermisă când, pe cale administrativă, un judecător ar primi indicații asupra modului în care trebuie să judece o anumită cauză.

Pe de altă parte, așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 332/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din

12 februarie 2002, dacă judecătorii de la instanța de fond a fost desființată, s-ar ajunge la exercitarea repetată a nu ar fi obligați să se supună îndrumărilor instanței de căilor de atac și la prelungirea duratei soluționării cauzelor control judiciar, putând reitera erorile comise prin soluția ce în mod nepermis.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Elena Stanciu și de Ion Stanciu în Dosarul nr. 3.084/301/2006 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 855

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de Florin Tudor în Dosarul nr. 4.612/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă, cauză ce formează obiectul Dosarului nr. 1.937D/2006 al Curții Constituționale.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă faptul că autorul excepției a transmis Curții note scrise prin care solicită atât judecarea în lipsă, cât și admiterea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, partea Direcția Generală de Pașapoarte a depus la dosarul cauzei concluzii scrise în sensul respingerii excepției.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.938D/2006 și nr. 1.940D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Daniel Răileanu în Dosarul nr. 4.610/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă,

respectiv Constantin Părău în Dosarul nr. 4.608/2006 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent arată că, și în aceste dosare, partea Direcția Generală de Pașapoarte a transmis note scrise cu un conținut identic, solicitând respingerea excepției de neconstituționalitate.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.941D/2006 și nr. 1.942D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Florin David în Dosarul nr. 3.200/2006 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă, respectiv de Laurențiu-Marian Solomon în Dosarul nr. 3.142/2006 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă faptul că autorii excepției au transmis Curții note scrise cu un conținut identic, prin care solicită atât judecarea în lipsă, cât și admiterea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, și în aceste dosare, partea Direcția Generală de Pașapoarte a depus aceleași concluzii scrise în sensul respingerii excepției.

Curtea, având în vedere identitatea obiectului excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.942D/2006, nr. 1.941D/2006, nr. 1.940D/2006 și nr. 1.938D/2006 la Dosarul nr. 1.937D/2006, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 14 și 21 iunie 2006, pronunțate în dosarele nr. 4.612/2006, nr. 4.610/2006, nr. 4.608/2006, nr. 3.200/2006 și nr. 3.142/2006, **Tribunalul Hunedoara – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate.** Excepțiile au fost ridicate de Florin Tudor, Daniel Răileanu, Constantin Părău, Florin David și Laurențiu-Marian Solomon în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri ale Direcției Generale de Pașapoarte de transformare a măsurii de suspendare a dreptului de a folosi pașaportul în măsura de restrângere a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate pentru o perioadă de cel mult 3 ani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, autorii acesteia susțin următoarele:

Art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 contravine prevederilor constituționale ale art. 17 care consacră protecția de care se bucură cetățenii români aflați în străinătate, art. 25 care garantează dreptul la libera circulație și ale art. 53 care prevede posibilitatea restrângerii prin lege, în condiții strict și limitativ enumerate, a exercițiului unor drepturi și libertăți. De asemenea, invocă nerespectarea art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și a art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră libertatea de circulație și permit restrângerea acesteia numai în situațiile limitativ enumerate.

Textul de lege dispune restrângerea exercițiului dreptului la libera circulație în străinătate a persoanelor care au fost returnate dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat, condiție care nu se regăsește, însă, printre cele limitativ prevăzute în art. 53 din Constituție. Totodată, dispoziția criticată nu are în vedere că ingerința în dreptul resortisanților de a părăsi orice țară, inclusiv propria țară, și de a se stabili în orice țară doresc nu poate avea decât caracter de excepție, trebuie să se justifice prin necesitatea ei într-o societate democratică și să respecte principiul proporționalității. În plus, aceasta nu face referire la valorile sociale care se presupune a fi apărate prin măsura restrângerii, nu condiționează instituirea restricției decât de returnarea prin acordul de readmisie, nu pretinde să se verifice dacă returnarea a fost justificată ori abuzivă sau dacă persoana este pretabilă să atenteze la valorile a căror apărare se urmărește, lăsând loc, prin caracterul lor confuz și imprecis, la diferite interpretări și chiar la abuzuri ori discriminări. De asemenea, apreciază că textul de lege criticat nu este suficient de accesibil, previzibil și precis, încât să înlăture orice risc de arbitrar.

În opinia autorilor excepției, dispozițiile art. 39 alin. (6) din legea atacată încalcă art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, referitor la supremația Constituției și a legilor, precum și art. 23 alin. (11) din aceasta și art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele texte instituind prezumția de nevinovăție. Potrivit textului de lege criticat, măsura restrângerii exercițiului dreptului la libera circulație se execută înainte de soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, iar promovarea căilor de atac nu suspendă

executarea hotărârii instanței. Totodată, dacă sentința tribunalului este casată sau desființată, poate apărea situația ca măsura restrângerii să fi fost nejustificată în perioada exercitării apelului sau recursului. Prin urmare, este răsturnată prezumția de nevinovăție, instituție care, potrivit practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se aplică exclusiv domeniului penal, ci ori de câte ori fapta imputabilă unei persoane are o conotație penală. Menționează că în literatura de specialitate se susține teza potrivit căreia prezumția de nevinovăție se aplică și în cazurile de fraudă fiscală sau în materie de sancțiuni administrative, cum este limitarea dreptului la liberă circulație în străinătate.

Cu privire la neconstituționalitatea art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005, se arată că aceste dispoziții permit reclamantei să ceară, iar instanței de judecată să dispună menținerea restricției asupra exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate pe o durată de până la 3 ani, chiar dacă efectele suspendării administrative, dispuse în baza Ordonanței Guvernului nr. 65/1997, în prezent abrogată, ar trebui să înceteze prin expirare. Se încalcă astfel principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece se instituie o măsură nouă de limitare a exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate pentru fapte săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 248/2005.

Tribunalul Hunedoara – Secția civilă apreciază că dispozițiile art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 sunt contrare dreptului fundamental la liberă circulație, garantat de art. 25 din Constituție și de art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și nu se justifică, totodată, prin niciuna dintre condițiile de restrângere prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală. Pe de altă parte, consideră că textul de lege nu aduce atingere art. 17 din Constituție, întrucât statul român nu poate acorda protecție cetățenilor săi aflați în mod ilegal pe teritoriul altor state, decât în condițiile stipulate prin tratatele și acordurile bilaterale încheiate cu acestea.

Cât privește dispozițiile art. 39 alin. (6) din legea atacată, apreciază că acestea nu contravin normelor constituționale invocate, deoarece derogarea de la norma procedurală care prevede posibilitatea executării hotărârilor judecătorești doar dacă au caracter definitiv nu constituie o atingere a prezumției de nevinovăție. Pe de o parte, procedura specială se justifică prin necesitatea soluționării cu celeritate a situațiilor vizate de domeniul legii, iar, pe de altă parte, normele procedurale criticate se aplică în egală măsură atât în cazul admiterii, cât și al respingerii solicitării de restrângere a dreptului la liberă circulație.

Instanța de judecată consideră că art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005, prin aceea că permite transformarea unei măsurii de suspendare a dreptului de folosire a pașaportului simplu, dispuse în baza art. 14 din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, în prezent abrogată, în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație, în toate țările Uniunii Europene, a categoriilor de persoane returnate din oricare din statele membre pe baza unui acord de readmisie încheiat de România cu aceste state, contravine art. 15 alin. (2) din Constituție, referitor la neretroactivitatea legii civile.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Potrivit art. 25 din Constituție, condițiile

exercitării dreptului la liberă circulație se stabilesc prin lege, astfel că ține de opțiunea legiuitorului instituirea anumitor cerințe specifice în care cetățenii români pot circula în străinătate. Totodată, în temeiul art. 17 din Constituție, cetățenii români aflați în străinătate se bucură de protecția statului român, dar, în același timp, trebuie să-și îndeplinească obligațiile ce le revin, cu excepția acelor care nu sunt compatibile cu absența lor din țară. Or, prevederile legale criticate reglementează una dintre obligațiile ce trebuie respectate de către cetățenii români aflați în străinătate, fiind compatibilă cu absența lor din țară. De asemenea, măsura restrângerii se justifică, în cazul de față, pentru apărarea ordinii, situație prevăzută printre cele limitativ enumerate la art. 53 din Constituție. Așa fiind, nu se poate reține contrarietatea dispozițiilor art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 față de prevederile art. 17, 25 și 53 din Legea fundamentală, art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (6) din Legea nr. 248/2005 față de art. 23 alin. (11) din Constituție, se arată că nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece, pe de o parte, principiul prezumției de nevinovăție este aplicabil exclusiv în situația săvârșirii unei infracțiuni, ceea ce nu este cazul în speța de față, iar, pe de altă parte, instituirea acestei prezumții nu se opune luării unor măsuri preventive, mai ales după pronunțarea unei hotărâri judecătorești, chiar nedefinitive de condamnare.

Dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c) din legea atacată nu încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, care instituie principiul neretroactivității legii, întrucât posibilitatea transformării în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate privește măsurile aflate în curs de executare, care au fost dispuse, deja, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 65/1997, în prezent abrogată. Din analiza dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din ordonanță, se observă că finalitatea măsurilor dispuse în temeiul acestui act normativ este aceeași cu cea a măsurii prevăzute de art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005.

Avocatul Poporului apreciază, pe de o parte, că dispozițiile art. 38 lit. a) și ale art. 39 alin. (6) din Legea nr. 248/2005 sunt constituționale, iar, pe de altă parte, dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c) din aceeași lege contravin normelor constituționale invocate.

Potrivit art. 25 alin. (1) din Constituție, condițiile exercitării dreptului la liberă circulație se stabilesc prin lege. Astfel, dispozițiile art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 prevăd restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a persoanei care a fost returnată dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat, măsura restrângerii fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 53 din Legea fundamentală. De asemenea, și dispozițiile art. 39 alin. (6) din lege, având caracterul unor norme de procedură, sunt adoptate în cadrul competenței legiuitorului de a legifera, conferite potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție.

Cât privește dispozițiile art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005, care instituie posibilitatea de a transforma măsurile de suspendare a dreptului de a folosi pașaportul, dispuse în baza unui act normativ în prezent abrogat [art. 14 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997], în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate, apreciază că acestea sunt contrare principiului neretroactivității, deoarece afectează măsurile legale luate deja în temeiul unui alt act normativ, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 65/1997.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 29 iulie 2005, având următorul conținut:

— Art. 38 lit. a): *„Restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 3 ani numai în condițiile și cu privire la următoarele categorii de persoane:*

a) cu privire la persoana care a fost returnată dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat.“

— Art. 39 alin. (6): *„(6) Exercițarea căilor de atac prevăzute la alin. (4) și (5) nu suspendă executarea hotărârii instanței.“*

— Art. 55 alin. (1) lit. c): *„(1) Măsurile de suspendare a dreptului de a folosi pașaportul, dispuse în temeiul art. 14 alin. (1) lit. a)—e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, cu modificările și completările ulterioare, și aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a prezentei legi, rămân în vigoare sau, după caz, încetează după cum urmează: (...) c) cele dispuse în temeiul art. 14 alin. (1) lit. e) încetează de drept, cu excepția celor dispuse cu privire la cetățenii români returnați în baza acordurilor de readmisie încheiate de România cu alte state, care rămân în vigoare pentru o perioadă de 6 luni, putând fi transformate, înainte de expirarea acestui termen, în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate, în condițiile prevăzute la art. 39 alin. (1) și (3)—(8), precum și, după caz, la art. 44 din prezenta lege, la solicitarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră sau, după caz, a Direcției Generale de Pașapoarte.“*

Autorii excepției consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la supremația Constituției și a legilor, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 17 referitor la protecția de care se bucură cetățenii români aflați în străinătate, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 25 consacrat dreptului la libera circulație și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, invocă nerespectarea art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la prezumția de nevinovăție, a art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 la convenție, precum și a art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, texte prin care se consacră libertatea de circulație și condițiile în care restrângerea acesteia este permisă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Articolul 38 din Legea nr. 248/2005 enumeră categoriile de persoane cu privire la care poate fi dispusă măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români, printre aceștia fiind, potrivit

lit. a) a articolului, persoanele care au fost returnate dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat. Măsura dispusă de textul de lege criticat se circumscrie situațiilor expres și limitativ prevăzute în art. 53 din Constituție, respectiv apărarea securității naționale și a ordinii publice, având în vedere că problema controlului migrației ilegale din România spre statele europene prezintă interes atât pe plan intern, cât și extern. În acest sens, chiar în expunerea de motive a Legii nr. 248/2005 se arată că „adoptarea unui act normativ care să reglementeze condițiile exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate, în acord cu prevederile Constituției, precum și cu alte documente internaționale în domeniul protecției drepturilor omului, la care România este parte, se constituie într-un demers necesar într-o societate democratică având la baza sistemului de valori principiile umaniste promovate în spațiul european. Pentru aceste considerente a fost elaborată prezenta lege, care asigură implementarea atât a prevederilor constituționale, cât și a art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și a art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

Așa fiind, nu se poate susține că măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a persoanelor care au fost returnate dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat încalcă prevederile din Constituție sau alte instrumente juridice internaționale referitoare la dreptul la liberă circulație, astfel cum au fost invocate de autorii excepției. De altfel, această măsură a fost prevăzută și de art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România, în prezent abrogată de Legea nr. 248/2005.

Cât privește susținerile autorilor excepției referitoare la lipsa din cuprinsul textului legal a unor elemente ce țin de circumstanțierea conduitei persoanei căreia i se aplică măsura criticată, și anume enumerarea valorilor apărute, verificarea procedurii și condițiilor în care s-a dispus returnarea, precum și a pericolului real pe care îl prezintă persoana pentru valorile sociale pretins protejate, Curtea observă că acestea nu pot fi reținute. Mai întâi, rigoarea tehnicii legislative nu permite ca, în cuprinsul unui text de lege, să fie cuprinse și epuizate toate aspectele de fapt și de drept proprii ipotezei normei juridice, acestea urmând a fi expuse în cuprinsul unor acte normative de rang inferior sau emise în aplicarea și executarea legii, pentru a fi apoi circumstanțiate de către organele competente la specificul fiecărei spețe. Pe de altă parte, criticile privind lacunele legislative, precum și caracterul confuz al unor norme juridice, ce decurg dintr-o interpretare specifică unui caz de speță, nu pot fi primite de Curtea Constituțională, întrucât reglementarea, interpretarea și aplicarea legii sunt atribuții ce aparțin, după caz, autorității legiuitoare sau instanțelor judecătorești.

Cât privește dispozițiile art. 39 alin. (6) din Legea nr. 248/2005, potrivit cărora exercitarea căilor de atac ale apelului și recursului nu suspendă executarea hotărârii instanței, Curtea constată că nu contravin, sub niciun aspect, normelor constituționale și convenționale referitoare la prezumția de nevinovăție. Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, adoptarea regulilor de procedură, printre care și cele privind termenele de exercitare și soluționare a căilor de atac, precum și posibilitatea suspendării executării unei hotărâri judecătorești pe perioada exercitării acestora intră în competența exclusivă de reglementare a legiuitorului, care, în funcție de anumite situații specifice și fără a aduce atingere drepturilor fundamentale, poate institui, pentru rațiuni obiective și raționale, norme de procedură diferite.

Ca atare, imposibilitatea suspendării executării hotărârii instanței pe perioada exercitării căilor de atac se justifică, în cazul de față, prin specificul de reglementare a legii, și anume regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, precum și prin natura sancțiunilor corespunzătoare. Pe de altă parte, invocarea încălcării prezumției de nevinovăție nu are incidență în prezenta speță, întrucât măsura legală criticată nu are caracter și nici conotații penale, fiind o sancțiune administrativă.

Curtea constată ca fiind neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 față de art. 15 alin. (2) din Constituție privind principiul neretroactivității legii civile. Art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, în prezent abrogată, și la care art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 face trimitere, prevede că „Cetățeanului român i se poate refuza, temporar, eliberarea pașaportului, iar dacă i-a fost eliberat, îi poate fi retras ori i se poate suspenda dreptul de folosire a acestuia, atunci (...) când persoana a fost returnată în baza acordului de readmisie încheiat de România cu alte state”. Această măsură putea fi dispusă pe o perioadă cuprinsă între un an și 5 ani. Textul legal criticat nu instituie o nouă măsură pentru o faptă săvârșită și sancționată sub regimul legii vechi, așa cum susțin autorii excepției. Posibilitatea transformării măsurilor de suspendare a dreptului de folosire a pașaportului în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate se referă la „măsurile în curs de executare”, dispuse în baza art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, astfel că susținerile autorilor excepției, potrivit cărora prevederile art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 se aplică, retroactiv, la situațiile juridice desfășurate înainte de intrarea în vigoare a acestei legi, nu sunt fondate. Finalitatea măsurilor dispuse de actul normativ abrogat și noul act normativ este aceeași, deosebirea de reglementare fiind că, în acest din urmă caz, autoritatea care o poate aplica este instanța de judecată, și nu organul cu atribuții în domeniul circulației cetățenilor români în străinătate, ceea ce îi conferă o notă de obiectivitate, eliminând, totodată, posibilul comportament subiectiv în aprecieri din partea autorităților administrative.

Totodată, Curtea reține că art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 prevede că solicitarea privește sancțiunile în curs de executare la data intrării în vigoare a legii și care rămân în vigoare pentru o perioadă de 6 luni cu privire la cetățenii români returnați în baza acordurilor de readmisie încheiate de România cu alte state, ele putând fi transformate, înainte de expirarea acestui termen, în măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație în străinătate, ceea ce demonstrează fără echivoc caracterul neretroactiv al textului legal. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat constant că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

În ceea ce privește susținerile autorilor excepției referitoare la posibilitatea ca efectele suspendării administrative, dispuse în temeiul legii vechi, respectiv Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, să înceteze prin expirare, totuși, măsura dispusă în temeiul art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 să fie menținută și chiar prelungită pe o durată de cel mult 3 ani, la solicitarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră sau, după caz, a Direcției Generale de Pașapoarte, Curtea observă că acestea se

constituie în aspecte de fapt care nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

În sfârșit, referitor la invocarea Deciziei nr. 71/1996 a Curții Constituționale în motivarea excepției, instanța de

contencios constituțional constată că aceasta nu este incidentă în cauză, circumstanțele de fapt și de drept examinate cu acel prilej fiind diferite față de cele specifice prezentei spețe.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a), art. 39 alin. (6) și ale art. 55 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de Florin Tudor, Daniel Răileanu, Constantin Părău, Florin David și Laurențiu-Marian Solomon în dosarele nr. 4.612/2006, nr. 4.610/2006, nr. 4.608/2006, nr. 3.200/2006 și nr. 3.142/2006 ale Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 856

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, excepție ridicată de Marin Caba în Dosarul nr. 964/com/caf/2006 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde consilier juridic Vasile Balaban pentru Societatea Comercială „E.ON Gaz România” — S.A., lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul Societății Comerciale „E.ON Gaz România” — S.A. solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât condițiile și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 964/com/caf/2006, **Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004.** Excepția a fost ridicată de Marin Caba în cadrul soluționării unei cauze civile având ca obiect „obligația de a face”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate limitează în mod nejustificat dreptul proprietarului de a dispune de bunul său, permițând numai în cazuri excepționale realizarea construcțiilor pe terenuri proprietate privată pe care sunt amplasate rețele de alimentare cu gaze naturale, dar impunând proprietarului sarcina de a suporta costul lucrărilor de modificare a traseului conductei, lucrări ce ar urma să treacă cu titlu gratuit în patrimoniul operatorului licențiat în distribuția gazelor, persoană juridică de drept privat.

Tribunalul Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile legale criticate nu contravin Constituției, întrucât legiuitorul a înțeles să aducă unele limitări ale dreptului de proprietate privată a proprietarilor sau deținătorilor de terenuri pe care sunt situate sistemele de transport al gazelor naturale, având în vedere caracterul acestuia de serviciu public de interes național.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege, în acest caz, legiuitorul considerând oportun a aduce unele limite datorită faptului că activitatea de transport de gaze naturale constituie serviciu public de interes național.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale și nici celor internaționale invocate, deoarece legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu intre în conflict cu interesele generale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 28 iulie 2004, modificate prin art. I pct. 8 din Ordonanța de urgență nr. 116/2005 pentru modificarea și completarea Legii gazelor nr. 351/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 660 din 25 iulie 2005, ordonanță aprobată prin Legea nr. 288/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 17 octombrie 2005.

Dispozițiile legale criticate au, în prezent, următorul cuprins:

„Pentru protecția obiectivelor/sistemelor din sectorul gazelor naturale se interzice terților:

a) să realizeze construcții de orice fel în zona de siguranță a conductelor de gaze naturale; în cazul în care, în mod excepțional, este necesar ca pe terenul pe care este amplasată rețeaua de alimentare cu gaze naturale să se

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 lit. a) din Legea gazelor nr. 351/2004, excepție ridicată de Marin Caba în Dosarul nr. 964/com/caf/2006 al Tribunalului Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

execute o construcție, beneficiarul acesteia și/sau proprietarul va/vor suporta toate cheltuielile de modificare a traseului rețelei, în următoarele condiții:

1. obținerea acordurilor proprietarilor sau ale deținătorilor legali ai terenului de pe traseul unde urmează să fie plasată noua conductă, precum și a avizelor autorităților competente și a autorizației de construire;

2. includerea în patrimoniul operatorului licențiat a obiectivelor rezultate în urma modificării.“

Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (2) și (5) privind dreptul de proprietate privată și celor ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate — art. 96 lit. a) — fac parte din Capitolul XII, intitulat „Interdicții“ al Legii gazelor, iar, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 21 din Legea gazelor, activitatea de transport al gazelor naturale constituie „serviciu public de interes național“, iar lucrările de realizare, exploatare și întreținere a obiectivelor sau sistemelor de transport de gaze naturale sunt „lucrări de utilitate publică“. În conformitate cu prevederile paragrafului 2 al art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, statul are dreptul de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general.

Așadar, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt în concordanță cu prevederile constituționale și cu cele din actele internaționale, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în cauza „James și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei“, 1986, instanța de la Strasbourg a statuat că nu poate fi vorba despre o încălcare a dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă privirea de proprietate a fost făcută într-un anumit context politic, economic sau social și dacă răspunde unei „utilități publice“.

Referitor la invocarea în susținerea excepției a prevederilor art. 44 alin. (5) din Legea fundamentală, Curtea observă că acestea nu au relevanță în cauza de față, întrucât nu s-a realizat o exproprierie de fapt, așa cum susține autorul excepției, dreptul de proprietate asupra terenului nefiind transferat.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 857
din 28 noiembrie 2006referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 2, art. 317—321
din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 43—49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 2, art. 317—321 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 43—49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Confederația Sindicatelor Democratice din România și Uniunea Județeană a Sindicatelor Libere Mureș — Uniunea Teritorială a C.S.D.R. în Dosarul nr. 1.331/2003/C al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.331/2003/C, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. 1 și 2, art. 317—321 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 43—49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003.** Excepția a fost ridicată de Confederația Sindicatelor Democratice din România și Uniunea Județeană a Sindicatelor Libere Mureș — Uniunea Teritorială a C.S.D.R. într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației în anulare împotriva unei decizii de respingere a încuviințării modificărilor aduse statutului Filialei Mureș a C.N.S.L.R. Frăția.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că procedura admiterii în principiu a cererii de intervenție, prevăzută de art. 52 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, contravine art. 1 alin. (3) și (4), art. 16 alin. (1) și (2), art. 20, art. 21 alin. (1)—(3), art. 124 din Constituție; că dispozițiile art. 43—49 din Legea sindicatelor contravin aceluiași prevederi constituționale, deoarece instituie „formalități birocratice” care încalcă libertatea sindicală; că art. 317—321 din Codul de procedură civilă contravin dreptului la un proces echitabil și la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, raportate la prevederile Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 87/1948.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că textele legale criticate sunt constituționale, iar autorii excepției nu pot justifica un interes propriu în invocarea neconstituționalității acestor dispoziții.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor de atac, sunt de competența exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile procedurale criticate nu conțin privilegii sau discriminări și nu contravin accesului liber la justiție, părțile beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. 1 și 2 și art. 317—321 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 43—49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003.

Dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă au următorul cuprins:

— Art. 52 alin. 1 și 2: *„După ascultarea părților și a celui care intervine, instanța va hotărî asupra încuviințării în principiu a intervenției.*

Încheierea nu se poate ataca decât o dată cu fondul.”;

— Art. 317—321 reglementează contestația în anulare; Dispozițiile criticate din Legea sindicatelor nr. 54/2003 au următorul cuprins:

— Art. 43: *„Uniunile sindicale teritoriale, constituite potrivit art. 41 alin. (4), dobândesc personalitate juridică la cererea federațiilor sau a confederațiilor sindicale care au hotărât constituirea acestora. În acest scop împuternicitul special al federației sau confederației va depune o cerere de dobândire a personalității juridice la tribunalul județean sau al municipiului București în a cărui rază teritorială își are sediul uniunea, însoțită de hotărârea federației sau a confederației pentru constituirea uniunii, potrivit statutului, copiile certificate ale statutelor federațiilor și/sau confederațiilor și de copii*

legalizate ale hotărârilor judecătorești de dobândire a personalității juridice, rămase definitive.”;

— Art. 44: „(1) Tribunalul competent prevăzut la art. 42 alin. (2) și la art. 43, după caz, este obligat ca, în termen de cel mult 5 zile de la înregistrarea cererii, să examineze:

a) dacă s-au depus actele prevăzute la art. 42 alin. (2) sau la art. 43, după caz;

b) dacă actul constitutiv și statutul organizațiilor sindicale sunt conforme prevederilor legale în vigoare.

(2) În cazul în care constată că cerințele legale pentru constituirea organizațiilor sindicale nu sunt îndeplinite, președintele completului de judecată îl citează în camera de consiliu pe împuternicitul special prevăzut la art. 42 alin. (2) și la art. 43, căruia îi solicită, în scris, remedierea, în termen de cel mult 7 zile, a neregularităților constatate.

(3) În cazul în care sunt întrunite cerințele prevăzute la alin. (1), instanța va proceda la soluționarea cererii în termen de 10 zile, cu citarea împuternicitului special.

(4) Instanța pronunță o hotărâre motivată de admitere sau respingere a cererii.

(5) Hotărârea tribunalului se comunică semnatarului cererii de înscriere în registrul special, în termen de cel mult 5 zile de la pronunțare.”;

— Art. 45: „(1) Hotărârea tribunalului este supusă numai recursului.

(2) Termenul de recurs este de 15 zile și curge de la comunicarea hotărârii. Pentru procuror termenul de recurs curge de la pronunțare.

(3) Recursul se judecă, cu citarea împuternicitului special, în termen de 45 de zile. Instanța de recurs redactează decizia și restituie dosarul tribunalului, în termen de 5 zile de la pronunțare.”;

— Art. 46: „(1) Tribunalele sunt obligate să țină un registru special, în care vor consemna: denumirea și sediul organizațiilor sindicale constituite prin asociere, numele și prenumele membrilor organului de conducere, codul numeric personal al acestora, data înscrierii, precum și numărul și data hotărârii judecătorești definitive de admitere a cererii de înscriere.

(2) Înscrierea în registrul special prevăzut la alin. (1) se face din oficiu, în termen de 7 zile de la data rămânerii definitive a hotărârii pronunțate de tribunal.”;

— Art. 47: „Organizația sindicală constituită prin asociere dobândește personalitate juridică de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de admitere a cererii de înscriere în registrul special.”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 2, art. 317—321 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 43—49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Confederația Sindicatelor Democratice din România și Uniunea Județeană a Sindicatelor Libere Mureș — Uniunea Teritorială a C.S.D.R. în Dosarul nr. 1.331/2003/C al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN VIDA

— Art. 48: „Originalul procesului-verbal de constituire și al statutului, pe care tribunalul certifică înscrierea, împreună cu câte un exemplar al celorlalte acte depuse se restituie organizației sindicale constituite prin asociere, iar al doilea exemplar al tuturor actelor prevăzute la art. 42 alin. (2) sau la art. 43, în copii certificate de împuternicitul special și vizate de tribunal, se va păstra în arhiva acestuia.”;

— Art. 49: „(1) Organizația sindicală constituită prin asociere este obligată să aducă la cunoștință tribunalului unde s-a înregistrat, în termen de 30 de zile, orice modificare ulterioară a statutului, precum și orice schimbare în componerea organului de conducere.

(2) Pentru aprobarea modificării statutului sunt aplicabile în mod corespunzător dispozițiile art. 42—48.

(3) Instanța este obligată să menționeze în registrul special modificările din statut, precum și schimbările din componerea organului de conducere al organizației sindicale”.

Autorii excepției consideră că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4) privind statul român, art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3), privind accesul liber la justiție, și ale art. 124, privind înfăptuirea justiției, precum și celor ale Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 87/1948 privind libertatea sindicală și protecția dreptului sindical.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 261/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 27 aprilie 2006, Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 52 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. 43, 44, 45 și 49 din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de aceiași autori și raportată la aceleași prevederi constituționale și internaționale ca și în cauza de față, constatând că acestea sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții în materie, atât considerentele, cât și soluțiile acestei decizii sunt valabile și în cauza de față.

Cu privire la dispozițiile criticate din Codul de procedură civilă care reglementează calea de atac a contestației în anulare, Curtea constată că și acestea respectă prevederile și principiile Legii fundamentale, fiind norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, sunt în competența legiuitorului.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 858

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Aurelia Davidescu în Dosarul nr. 5.376/2005 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă partea George Daniel Davidescu, personal și asistat de avocatul Adela Jalbă, lipsind autorul excepției, Aurelia Davidescu, și cealaltă parte, Primăria Sectorului 1 București — Autoritatea Tutelară, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef, referă asupra cauzei și arată că Mariana Ștefan, avocatul ales al autorului excepției, a transmis prin fax o cerere prin care solicită acordarea unui alt termen de judecată, deoarece este în imposibilitate de a se înfățișa în fața Curții Constituționale, „fiind prezentă la Tribunalul București — Secția a VII-a contencios administrativ, în calitate de apărător ales”, în alte cauze.

Avocatul părții prezente și reprezentantul Ministerului Public, având în vedere motivul invocat pentru acordarea unui nou termen de judecată, solicită respingerea cererii.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de avocatul autorului excepției prin care solicită acordarea unui alt termen de judecată.

Cauza se află în stare de judecată.

Avocatul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public, ținând seama de jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.376/2005, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Aurelia Davidescu, prin avocat, cu ocazia soluționării apelului formulat în contradictoriu cu George Daniel Davidescu și Autoritatea Tutelară — Primăria Sectorului 1 București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat

contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 26 și art. 124 alin. (2), deoarece acesta, pe de o parte, instituie un privilegiu pentru partea care dorește divorțul, iar, pe de altă parte, putând desface căsătoria din vina ambilor soți, instanța de judecată investită cu cererea de divorț este „exonerată de a cerceta dacă continuarea căsătoriei nu mai este posibilă”.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

„Instanța poate să pronunțe divorțul împotriva ambilor soți, chiar atunci când numai unul din ei a făcut cerere, dacă din dovezile administrate reiese vina amândurora.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3), referitoare la accesul liber la justiție, art. 26, privind viața intimă, familială și privată, și ale art. 124 alin. (2), referitoare la înfăptuirea justiției.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate nu fac decât să acorde instanței de judecată investite cu cererea de divorț posibilitatea de a desface căsătoria din vina ambilor soți, deși numai unul solicită divorțul. Curtea observă că instanțele judecătorești pot pronunța divorțul numai în anumite condiții, și anume când există motive temeinice și

dacă raporturile dintre soți sunt grav vătămate, continuarea căsătoriei nemaifiind posibilă, condiții care trebuie îndeplinite cumulativ, așa cum rezultă din art. 38 alin. 1 din Codul familiei. Acest fapt demonstrează grija legiuitorului pentru menținerea instituției căsătoriei, fără însă a se menține artificial și nociv, pentru soți, o căsătorie devenită imposibilă. Instanțele de judecată dispun, așadar, de instrumente legale pentru a nu permite desfacerea cu ușurință a căsătoriei, pe care trebuie să le aplice în litera și spiritul lor, acționând astfel în sensul îndeplinirii obligației ce revine autorităților publice de a respecta și ocroti viața de familie. Este astfel îmbinat rațional principiul stabilității căsătoriei cu admisibilitatea desfacerii ei, când continuarea căsătoriei nu mai este posibilă. Așa fiind, rezultă că dispozițiile de lege criticate de autorul excepției nu aduc atingere, sub nici un aspect, normelor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și celor ale art. 26.

Și critica potrivit căreia art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) este lipsită de temei, deoarece

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 617 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Aurelia Davidescu în Dosarul nr. 5.376/2005 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 859

din 28 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionelia

accesul la justiție nu este afectat, iar partea interesată are posibilitatea ca, împotriva hotărârii judecătorești, să folosească căile de atac, în condițiile legii. Sub acest aspect, se observă că, în cauză, aceste drepturi au fost exercitate, dovadă fiind procesul declanșat, în cadrul căruia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

În fine, se constată că invocarea de către autorul excepției a încălcării prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție nu are nici o relevanță, întrucât norma de procedură criticată nu este de natură să aducă atingere principiului fundamental cuprins în acest text constituțional, potrivit căruia „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

În acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 602 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 din 18 octombrie 2006.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Vulpescu în Dosarul nr. 2.637/2006 și de Alin Ioniță în Dosarul nr. 6.804/2005 ale Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2002D/2006 și nr. 2003D/2006 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.003D/2006 la Dosarul nr. 2002D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 19 iulie 2006, pronunțate în dosarele nr. 2.637/2006 și nr. 6.804/2005, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ionelia Vulpescu și Alin Ioniță în dosarele de mai sus, având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva soluțiilor de netrimiteră în judecată dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale ce vizează înfăptuirea justiției, precum și celor referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, deoarece prin varianta prevăzută la lit. a) a alin. 8 al art. 278¹ din Codul de procedură penală se suprimă dreptul la cercetarea judecătorească, cu consecința imediată a lezării drepturilor constituționale invocate. De asemenea, atâta vreme cât este posibilă agravarea situației în propria cale de atac, persoana interesată față de care s-a dispus soluția de netrimiteră în judecată nu se mai poate adresa judecătorului cu o astfel de plângere.

Judecătoria Focșani opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece de calea de atac instituită prin art. 278¹ din Codul de procedură penală nu poate uza și persoana față de care s-a dispus ori s-a confirmat soluția de netrimiteră în judecată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care a invocat jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate oferă părților toate garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil.

De asemenea, dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală nu aduc niciun fel de atingere principiului potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și prin celelalte instanțe judecătorești, în condițiile prevăzute de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere emise de Guvern și de Avocatul Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală, care, la data sesizării instanței de contencios constituțional, aveau următorul conținut:

„Instanța pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, menținând soluția din rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vederea începerii sau a redeschiderii urmăririi penale, după caz. Dispozițiile art. 333 alin. 2 se aplică în mod corespunzător;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, reține cauza spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.“

După sesizarea Curții Constituționale, dispozițiile legale criticate ce constituie obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate au fost modificate prin art. I pct. 139 din Legea nr. 356/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, preluând însă soluția legislativă anterioară, și au următorul conținut:

„Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.“

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), referitoare la dreptul părților la un proces echitabil, și ale art. 126 alin. (1), potrivit cărora *„Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Deciziile nr. 228 din 7 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 13 aprilie 2006, și nr. 508 din 18 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.135 din 1 decembrie 2004, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a), b) și c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionelia Vulpescu în Dosarul nr. 2.637/2006 și de Alin Ioniță în Dosarul nr. 6.804/2005 ale Judecătorei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodită Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 150003